

LES POTENCIALITATS
DEL PRAT SÓN LIMITADES

Xavier Roig

Enginyer i escriptor

Aeroport: ara ja no cal

Els propers dies es durà a terme un acte reivindicatiu relacionat amb l'aeroport del Prat. Com que no hi assistiré, voldria recordar i deixar clars alguns aspectes.

D'ENTRADA, VULL ASSENYALAR QUE UN AEROPORT "nus de comunicacions" (allò que s'anomena *hub*) no es construeix pas a cop de decret. Si l'èxit de les empreses es regulés per normes, potser la vida seria més senzilla –i més grisa–. Perquè la qüestió és la següent: ¿hi ha companyies aèries que creguin que, consolidat Madrid, és rendible un *hub* a Barcelona? Voldria recordar que no hi ha un altre cas al món de dos *hubs* tan junts. L'excepcionalitat de París i Amsterdam ve donada per l'existència històrica de dos Estats amb bases de companyies "de bandera" preexistents (Air France i KLM). Addicionalment, tothom sap que el creixement del Prat està capat. És un aeroport que ha esdevingut semiurbà, envoltat de gent disposada a posar-hi tots els entrebanes urbanístics i ecologistes.

ENCARA QUE AVUI UN 'HUB' JA NO ES CONSTRUEIXI a cop de decret, sí que va ser possible fa un temps. I si bé el *hub* de Madrid l'ha construït el BOE dels darrers trenta anys, val a dir que Catalunya hi ha col·laborat entusiàsticament. Ja l'any 2001 vaig denunciar allò que penso des que va néixer: el Pont Aeri (que sempre tant ha satisfet a l'"*empresariado catalán*") ha estat la perdició del Prat i de bona part de l'economia catalana. Per no voler-se'n adonar, només hi ha quatre explicacions: ser burro, ser miop, ser província o tenir la butxaca més interessada per Madrid que no pas per Catalunya. Totes les actuacions tendents a engrèixar Madrid han comptat sempre amb l'entusiasme català. Impossible entendre les ànsies perquè l'AVE arribés a Lleida. Amb l'AVE a la porta, ¿algú m'explicarà l'interès d'un lleidatà per agafar un hipotètic avió transcontinental a Barcelona, si n'hi ha molts més a Madrid?

ALS MITJANS DE COMUNICACIÓ (inclòs l'AVUD) convindria demanar-los una mica de rigor. I de memòria. Seriositat a l'hora d'informar. Les potencialitats del Prat són, malauradament, limitades. I a desgrat de tenir amics dins del món universitari, demanaria que els mitjans

LLUÏSA JOVER

"Decididament, a un 'hub' no s'hi arriba per decret, i encara menys sense la col·laboració del teixit econòmic. I són els representants catalans d'aquest teixit els que han ajudat a construir el 'hub' de Madrid"

deixessin de qualificar "d'experts" els acadèmics que opinen sobre l'aeroport. Si volen saber els mals i les possibilitats del Prat més valdria preguntar als directors dels aeroports de Chicago o de Milà. Perquè de militars, n'hi ha dos tipus: els que han fet la guerra i els que no l'han fet. No sé si m'explico.

I LA MEMÒRIA L'HAURIEN DE FER SERVIR els nostres mitjans per recordar on eren, quan se'ls requeria, molts dels que ara organitzen l'acte reivindicatiu que es prepara. Cambres, Fomentos, Círculos, Escoles de Negocis... On eren quan el president Pujol els demanava ajut per lluitar contra la discriminació en infraestructures? No només sordejaven, sinó que, amb una deslleialtat infame, agafaven el Pont Aeri per negociar amb el poder de Madrid. On eren quan vàrem organitzar la Campanya contra el Desequilibri Fiscal Català i, en presentar-los les dades, reien amb suficiència i ens deien, com si presentéssim un treball de fi curs, "no n'hi ha per tant!?" On eren quan es tractava de defensar un Estatut que tenia un articuladament de ports i aeroports importantíssim? Amb quina companyia viatgen la majoria d'ells? ¿Estimulen Delta i United (des del Prat) o prefereixen agafar els vols indirectes d'Iberia perquè (a mi m'ho han argumentat sense vergonya, perquè no en tenen) "home, és l'espanyola!?"

DECIDIDAMENT, A UN 'HUB' NO S'HI ARRIBA per decret, i encara menys sense la col·laboració del teixit econòmic. I són els representants catalans d'aquest teixit els que han ajudat a construir el *hub* de Madrid. Ara, quan el mal ja està fet, assistiran a aquest acte reivindicatiu amb posat indignat, reduint l'afer a una mena de partit de futbol en què l'àrbitre ha xiulat penal a favor del Madrid. Doncs a mi no m'hi trobaran. Mai he guardat ressentiment vers la gent que m'ha perjudicat personalment, però els que ajuden que es malmeti el seu país em repugnen. Cridin-me per reclamar la gestió íntegra dels aeroports i dels ports –el Prat té solucions, segur, que hauríem d'estudiar–. Però no em demanin pidolar favors i equanimitat a una AENA i una Iberia governamentals que saben perfectament com comprar –tot repartint el tortell– l'"*empresariado catalán*". Perquè això és el que faran. Perquè és el que sempre han fet. I els ha anat bé.

VOLTA D'HORIZZÓ

La població envelleix

J.J. Navarro Arisa

"La població de més de 60 anys es multiplicarà per tres durant la propera dècada".

El títol periodístic, entrevist com una ominosa amenaça justament en un d'aquells dies en què el cos sembla grinyolar més del que és habitual, esdevé una mena d'avís urgent.

Sí, cada cop som més els qui envellim i ens multipliquem, i no ha fet falta cap missatge bíblic per recordar-nos la nostra futura (i imminent) condició de societat de gent gran i emmalaltada. El desafiament es perfila a l'horitzó del futur i prefigura canvis no gens agradables. Com serà el nostre univers social quan la majoria de nosaltres haurem assolit la tercera edat?

Per als qui encara mantenen la salut en estat raonable, fins i tot hi pot haver un cert marge per a l'optimisme. Potser el món del futur immediat, un món de gent gran, serà menys accelerat i implacable per als qui no poden seguir-ne el ritme frenètic. Potser les ciutats i els espais d'aquest futur que ja s'acosta no estaran ni semblaran exclusivament dissenyats per a joves i àgils esportistes amb tots els membres en òptima condició.

Potser és una antipàtica paradoxa, però el fet és que cal fer-se una mica gran i patir alguna mancança física per adonar-se que el nostre entorn només té plenament en compte els qui no tenen dificultats per bellugar-s'hi. Però ben aviat serem tots més grans: la majoria, tres vegades més grans, i deixant de banda les projeccions econòmiques i/o laborals, que són necessàriament ominoses, ningú no pot saber si el futur valorarà més que ara l'edat o l'experiència, o si, contràriament, la multiplicada majoria de persones grans serà més ràpidament marginada i abandonada del que ja ho és ara, quan el gran envelliment tot just comença.

NEBRERA I EL PP CATALÀ

Ester Vera

Periodista

Jo també sóc antisistema

Si vostè es vol dedicar a la política, ja es pot anar declarant antisistema. La política tradicional –sí, sí, també el periodisme– està en una crisi de credibilitat tan important que només trencant amb la política a l'ús es pot aspirar a connectar amb la societat. És el que ha fet Montserrat Nebrera, que, en ple procés de dissolució dins del seu

grup al Parlament i amb l'amenaça de quedar reduïda a un fusible electoralment usat, ha decidit organitzar-se un bany de masses. L'efecte Nebrera es converteix així en una bomba de rellotgeria per a Josep Piqué. Les afirmacions de la seva esperança blanca han aconseguit una unanimitat rara dins del

partit. Diputats i càrrecs diversos dels que piquen pedra estan que trinen. La titllen d'ambiciosa, d'indisciplinada, en critiquen els mètodes. Obviant valorar les seves intencions, les paraules de Nebrera sobre la pràctica de la política són bastant pròximes a la veritat. El Parlament és un òrgan inert –com ja ho va ser durant els

anys Pujol– i els partits polítics a Espanya són organitzacions opaques on es premia l'obediència i la pèrdua de capacitat crítica; on l'adhésió al líder i la discreció –intel·lectual i de caràcter– és un mèrit valuós. Piqué té un problema: Nebrera s'ha cregut que la política es pot reformar des de dins.

Josep Piqué ha volgut fet

la quadratura del cercle: oxigenar el partit i canviar una imatge rònega sense una crisi interna. De la mateixa manera que ha intentat mantenir la seva aura solvent i moderada dins d'un partit amb posicions extremes i amb una estratègia contrària als seus interessos electorals. El triple salt mortal surt bé poques vegades.